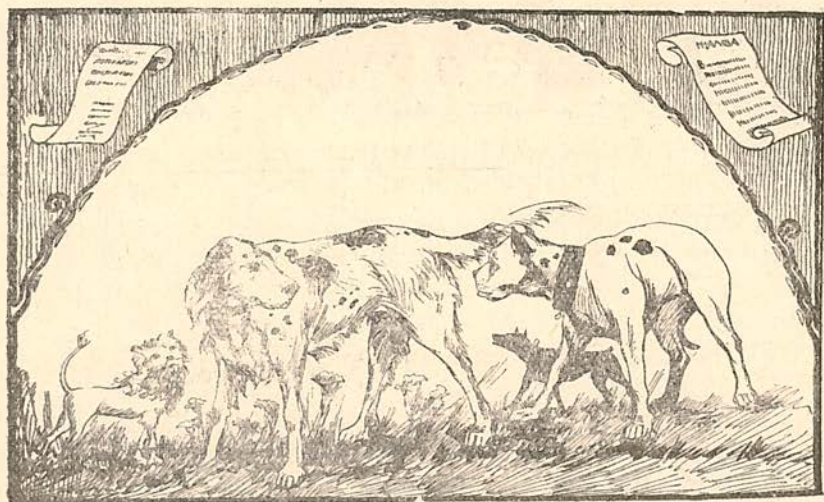

Какъ се жалили кучетата.

Народна приказка.

Едно време кучетата се намножили много и взели да правятъ пакости на хората. Кому хлѣба изяли, кому месото отъ гърнето извадили, кому детето ухапали. Хората, като видѣли това, заточнали да ги биятъ, да ги трепятъ. Сбъркали се кучетата и не знаели що да правятъ.

Събрали се тѣ и мислили, мислили и решили да се оплачатъ на царя.

Написали жалба и тръгнали да я занесатъ. Жалбата носѣло въ устата си най-старото куче. Ходили, ходили тѣ и стигнали до една голѣма рѣка. Мостъ нѣмало на рѣката. Спрѣли се изплашени отъ дълбоката вода. Нѣкои рекли да се върнатъ назадъ.

— Назадъ ли, — рекло най-старото куче, — какъ ще се върнемъ отъ срамъ при хората! Па като се научатъ тѣ, че не сме ходили при царя, още повече ще ни трепятъ... Да прегазимъ рѣката!

— Да я прегазиме, — рекли всички и се хвърлили въ водата.

Рѣката била дълбока. Изплашили се кучетата и заплували. Изплашило се и най-старото куче, и въ страха